

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 633/2016
31.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Ц., због кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ц., адвоката Б.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К бр. 458/13 од 28.05.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 1470/15 од 25.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 31.05.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ц., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К бр. 458/13 од 28.05.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 1470/15 од 25.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К бр. 458/13 од 28.05.2015. године, окривљени С.Ц., оглашен је кривим због извршења кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци.

Истом пресудом обавезан је окривљени С.Ц. да оштећеној ЗЗ „М. П.“ В.Б. на име истакнутог имовинско правног захтева исплати износ од 2.480.399,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде сходно члану 258. став 4. ЗКП, као и да у корист буџетских средстава суда у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења плати на име паушала износ од 8.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 29.422,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 1470/15 од 25.02.2016. године, делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног С.Ц. преиначена је пресуда Основног суда у Краљеву К бр. 458/13 од 28.05.2015.

године у погледу извршења казне, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу окривљеном С.Ц. због извршеног кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези са ставом 1. КЗ за које је оглашен кривим првостепеном пресудом задржао као правилну изречену казну затвора у трајању од шест месеци, с тим што је истовремено одредио да ће се она извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора, с тим да осуђени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним Законом о извршењу ванзаводских санкција и мера, и одређено да ако осуђени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у Заводу за извршење казне затвора, док су у осталом делу жалбе бранилаца окривљеног С.Ц. одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног С.Ц., адвокат Б.Д., због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) и став 2. тачка 2) ЗКП, а из образложења захтева произилази да је исти поднет и због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да их преиначи у смислу навода захтева, да бранилац буде обавештен о седници већа, а да се извршење изречене казне одложи до дана доношења одлуке по постављеном захтеву за заштиту законитости.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ц. је неоснован.

Бранилац окривљеног С.Ц. у захтеву наводи да је првостепеном пресудом прекорачена оптужба јер је првостепени суд у изреку пресуде унео да је окривљени кривично дело учинио као „наводно овлашћени представник“, док је у оптужби наведено да је окривљени кривично дело учинио као „представник предузећа“. У захтеву се наводи да је и Апелациони суд у Крагујевцу прекорачио оптужбу, јер у образложењу другостепене пресуде наводи да је окривљени кривично дело учинио као „овлашћени представник“ и да је без знања власника радње предузетника Г.Ц. подигао износ од преко 1.000.000 евра, а да она о томе као власник није била упозната, које наводе не садржи оптужница. Према

наводима захтева, на наведени начин је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

С тим у вези, Врховни касациони суд налази да повреде објективног идентитета између оптужбе и пресуде нема, ако суд заснива пресуду на чињеничном стању утврђеном на главном претресу које се крећу у границама чињеничног стања описаног у оптужници, под условом да се у основи ради о истом догађају и истој правној квалификацији. У конкретном случају првостепени суд је прилагодио изреку пресуде чињеничном стању које произилази из изведених доказа, при чему није измењена суштина чињеничног описа радње оптужења, није измењена правна квалификација, па самим тим није повређен објективни идентитет између оптужбе и пресуде како се то неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ц. указује. Надаље, у конкретном случају се не може говорити о прекорачењу оптужбе другостепеног суда обзиром да је другостепени суд уважавањем жалбе браниоца окривљеног преиначио првостепену пресуду само у погледу извршења казне и није мењао чињенични опис радње извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, нити правну квалификацију истог, па су наводи захтева и у том делу од стране Врховног касационог суда оцењени као неосновани.

Захтевом за заштиту законитости, браниоца окривљеног С.Ц. указује се на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП наводима да се у конкретном случају у радњама окривљеног стичу елементи кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. КЗ, за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, па је сходно томе поступак против окривљеног требало обуставити.

По налажењу Врховног касационог суда у радњама окривљеног С.Ц. ближе описаним у изреци првостепене пресуде стичу се сви субјективни и објективни елементи кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени првостепеном пресудом оглашен кривим, а не елементи кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. КЗ, па су наводи захтева браниоца окривљеног С.Ц. којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП неосновани.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП на коју се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ц. указује обзиром да иста није образложена, нити произилази из садржине захтева, као ни у битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП јер иста не представља законом прописани разлог због кога окривљени у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**